

„Ние сме тръгнали да освободимъ България отъ веригитѣ на робството и безчовѣчната тирания. Само нейнитѣ неприятели ще бждатъ и наши врагове“.

Съ познатата ни вече пѣсенъ, която оглушила тоя часъ Козлудуйския брѣгъ — „Нещеме ний богатство, Нещеме ний пари, — Но искаме свобода — човѣшки правдини“ — потѣглила бодрата дружина къмъ село Козлудуй.

Пжтѣтъ къмъ Козлудуй, както и отъ Козлудуй нататкъ, е равенъ, като дланъ. Въ стратегическо отношение, цѣлата линия, по която се е продължилъ маршрута на нашитѣ хора, не прѣдставлява за тѣхъ абсолютно никаква изгода. Тѣ могли да бждатъ заблѣжени първия часъ още отъ неприятелското око — нѣщо неблагоприятно за тѣхъ —, и да бждатъ прѣслѣдвани до Балкана, който стои прѣдъ тѣхъ на 40—50 километра. Войновски, помощникътъ на Ботйовъ, както и самия войвода, заблѣжили веднага тая неблагоприятностъ: послѣдното ехо отъ идеалистическата пѣсенъ за свободата не било замрѣло, т. е. половина минута не се изменила, откакъ дружината цалуна свещенната земя, една краста, нѣкакъвъ зебекъ, се затекълъ върху 200-тѣ мина свободолобци, като че нѣкой е нагазилъ въ бащиното му лозе. Нѣма нужда да казваме, че нашитѣ хора не чакали никаква „началническа“ заповѣдъ, за да разчистятъ борчѣтъ си съ неканениятъ врагъ: тѣ се нахвърлили върху „невѣрникътъ“, като оси, и се „закърмили“...

Но тая случка именно накарала Войновски и Ботйова незабавно да прицѣнятъ рисковаността на положението и дали заповѣдъ за „усиленъ маршъ“.

Въ село Козлудуй първо се е отбила четата, за да намѣри „обозъ“. Такъвъ тя намѣрила, ала онова, което най-много очаквалъ нашия човѣкъ — да срѣщне ентузиазмъ у самото селско население, уви! не дало никакъвъ признакъ на животъ.